

BÉKEHARANG

HITMÉLYÍTŐ, HITÉBRESZTŐ ERKÖLCSNEMESÍTŐ LAP.
MEGJELENIK MINDEN HÓ ELSEJÉN

ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2. P. EGYES SZÁM 20 F
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VI., Felsőerdősor 5. III. emelet.

„Kövess engem.”

„Bizony, bizony mondom néked, amikor ifjabb valál, felővezéd magadat, és oda mégy vala, ahová akarád; mikor pedig megöregszel, kinyujtod a te kezedet és más övez fel téged és oda visz, ahová nem akarod.” (Ján. 21, 18.)

Az ember legmélyebb vágyai közé a szabadság után való vágy tartozik. Író, szobrász, festő és egyéb művész agyát foglalkoztatta már ez a téma és próbáltak is neki kifejezést adni művészetükben. Ameddig csak érez az ember magában életerőt, vágyakozik a szabadság után, de legjobban mégis a fiatal rajong a szabadságért, mondhatnám a korlátlan szabadságért. A kis gyermek nem tudja megérteni, hogy miért ne nyulhatna ő a kályhához, amelyből olyan csábító piros fény áramlik, vagy miért ne mehetne le az a kis tipegő csöppség a lépcsőn, amikor ő úgy látja, hogy még akadálytalanabban tud azon menni, mint az egyenesen, mert szabad előtte az út.

Mennyit bánkódik a serdülő fiatal azon a sok sorompón, amit a szülei, tanítói és tanárai felállítanak neki. Ide meg oda nem szabad menni, este 7 vagy 9 órakor már nem szabad az utcán tartózkodni. Ennek vagy annak a könyvnek az olvasásától eltiltanak, pedig milyen élvezet volna azt olvasni, gondolja magában a fiatal. A hívő szülő sok mindentől igyekszik távol tartani gyermekét, amit az nem igen ért meg és sokszor bizony, bizonyos keserűséggel és váddal gondol szülei tilalmaira. Feltámad benne a vágy, csak egyszer legyen a magam ura, csak egyszer szabaduljak meg ebből a börtönből, amit úgy hívnak, hogy családi otthon.

Az érettségi bankettől jött haza a fiatal ember. A szabadság örömmámorában nem tudta mit csináljon. Most ivott először bort, mert eddig a szülei nem engedték meg neki. Amikor találkoztam vele, nem volt ittas, de mégis annyira megváltozott az arca, hogy alig tudtam ráismerni. Szinte elbódította a szabadság. Volt még egy kis pénze. Mit kezdjen vele? Fünek-fának telefonált. Miért ne, senki sem tilthatja meg ezt most már neki; azt tehet, amit akar; oda mehet, ahova akar. Később az

édesanyja panaszkodott nekem, hogy mennyit aggódik a szabadság örömmámorában elsiklott fiáért.

Gyakran táruul elém, amikor kinézek szobám ablakából az utcára, a legszomorubb látványok egyike, egy megkötözött fiatalembert kísér a börtönőr a tőlünk nem messze levő csillagbörtönbe. Mi előzte meg a bilincseket? A korlátlan szabadság után való vágy annyira hatalmába kerítette, hogy nem törődött senkivel és semmivel, oda megy, ahová ő akar és azt csinál, amit ő akar. Szembehelyezkedett egy egész világrenddel, hogy azért is megmutassa, hogy senki sem tarthatja vissza az akaratát végrehajtásában. Szó szerint beteljesedett életében a fenti ige.

A leány kezét megkérte egy hitetlen fiatal ember. A szülők könnyek között is kérik a fiatal leányt, ne tegye meg ezt a lépést, nem lesz áldás ezen. Igyekeznek meggyőzni, hogy milyen könnyelmű és a mostani magatartása csak színlelt, majd az esküvő után egész más hurokat pendít meg a fiatalemker. De minden tanács és kertelés meddő marad. A leány csak avval válaszol, ha Isten ezt rendelte nekem, ha éppen általam fog megtérni. Egy évre rá már nem csak a szülők sírnak, hanem most már a fiatal asszony is könnyes szemmel hordozza a maga okozta terheit.

A fiatal, tapasztalatlan maga szereti magát felővezni és oda menni, ahová ő akar. Ez a menyországa. A veszélyt csak növeli az a tévhit, hogy a mi akaratunkat Isten akaratának tartjuk. „Mentsen Isten, Uram! Nem eshetik ez meg te veled.” (Máté 16, 22/b.) Ezt válaszolta Péter Jézusnak, amikor még a maga elgondolása szerint szolgálta Urát. Tudjuk, hogy ez az út Krisztus megtagadásába torkollott. Utána keservesen sirt. (Máté 26, 75.)

„Amikor pedig megöregszel (tapasztaltabb leszel), kinyujtod a te kezedet és más övez fel

téged (készíti terveidet).“ Abszolút korlátlan szabadság nincs. Ami annak látszik, az a leggyalázatosabb rabszolgaságot rejti magában, amelynek sajnos az áldozat későn ébred tudatára. Mi csak két ut között választhatunk, hogy kinek akarunk szolgálni. Az Ur Jézus szavai szerint az egyik út széles és sokan vannak, akik azon járnak. Itt látszólag nagy a szabadság. Itt szabad hazudni, gyűlölni, csalni, a test kívánságának élni, a pénz után való sóvárgást kielégíteni. Ki lehet üriteni az öröm poharát az utolsó cseppig. Miközben az ember áltatja magát, hogy szabad ember, mind szorosabbra húzódik össze a hurok és egyszer rá kell jönni, hogy *megöltem lelkem ezen az uton. Mid van akkor még?*

A másik út keskeny és kevesen vannak, akik azon járnak. Itt az ember nem mehet, ahová az énje szeretne menni; Más övezi fel az embert, más valaki vezet. *De mindez nem kényszerűségből.* Önként nyújtjuk ki kezeinket. Mert megtanultuk azt: „Uram, te tudsz mindent...” (Ján. 21, 17.)

Az Ur Lelke annyira megváltoztatja szívünket, hogy eledelünk lesz, vagyis gyönyörűségünk telik abban, ha cselekedhetjük mennyei Atyánk akaratát. Boldogan tudunk menni olyan utakon, amelyeken, ha énünkre hallgatnánk, soha nem mentünk volna el. Hálát tudunk adni az Urnak, ha szenvedhetünk az Ő nevéért. Az apostolok kiváltságnak tartották, ha börtönbe kerültek az evangéliumért.

Amikor a mi énünket így halálba adjuk, leszünk igazán szabadok. Már nem a test és a szenvedély uralja életemet, hanem a Jézus által vezetett jóakarát.

Tégy foglyoddá Uram,
S akkor szabad leszek.
Késztesd megadnom önmagam,
Győzelmet úgy veszek.
Ha küzdve küszködöm,
Akkor leroskadok,
De ha karod lesz börtönöm,
Akkor erős vagyok.

H. H.

A tiszta szív.

(John Macneil evangelista nyomán. Sch. I.)

„Boldogok, akiknek szívük tiszta: mert ők az Istent meglátják.” Máté 5, 8.

(Folytatás.)

Istennek kegyelme által a bennünk lakozó Krisztus feddhetetlen munkát végez, mert hű az, ki megcselekszi. (I. Thes. 5, 24.) Így mi is élhetünk Istennek tetsző életet, mint Enok. De nem mondhatjuk azt, hogy bünnélküliek vagyunk. Továbbá nem szabad elfelejteni, hogy mi egy személyiség vagyunk, felruházva aka-

rattal és öntudattal. Ez a személyiség a Lélek vezetése alatt *kell, hogy maradjon.* Így nekünk kell vigyázni és imádkozni, mert a test könnyen arra viszi a mi új, lelki emberünket, hogy a Szentlelket megszorítjuk, eloltjuk stb. *Ezért kell vigyáznunk, mert ha nem vigyázol, úgy eljövök hozzád, mint a tolvaj...* mondja az Ur. (Jel. 3, 3.) *Boldog, aki vigyáz...* (Jel. 16, 15.) A bennünk lakozó Ur Jézus itt *nem fog helyettünk* vigyázni, mert akkor mi csak automaták volnánk és nem emberi egyéniségek. De azt megteszi, hogy *segít nekünk.* (Rom. 8, 26.) mert hiszen sokszor nem is tudjuk, hogy mit kérjünk. Így egy dicső életre vagyunk *elhíva, a mi Urunkra rá vagyunk utalva mindig,* de Ő nem tehet velünk semmit, ha mi nem akarunk. Ezért mondja, aki akarja, az *vegye az élet vizét ingyen.* (Jel. 22, 17.) Ő a mi akaratunkat soha sem veszi el. Neki nem bábukra van szüksége, hanem egyéniségekre. Ezért *aki győz, örökségül nyer mindent:* és annak Istene leszek és az fiam lesz nekem. (Jel. 21,7.) Ezt látja Pál is, mikor a római börtönből írja közvetlenül halála előtt Timotheusnak: *Ama némes harcot megharcoltam.* (tehát Pálnak is voltak harcai, tengeren, vadállatokkal, hamis atyafiakkal, a sátánnal stb.) Futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam. (Ezt mind Pál csinálta és nem Krisztus.)

„Végezetre eltételezt (a végére tétel, mert most még nem bírta azt) nekem az igazságnak koronája, melyet megad nekem az Ur ama napon, az igaz Bíró...” (II. Tim. 4, 7. 8.)

Igy ha meg is váltattunk és nem rettegtem már a halál az Ur Jézus napjáig, azért még mindig lesz munkája a Léleknek rajtunk, de...

„Meglévén győződve arról, hogy aki elkezdette bennetek a jó dolgot, *elvégezi a Krisztus Jézusnak napjáig.*” (Fil. 1, 6.)

„Harcold meg a hitnek szép harcát.” (I. Tim. 6, 12.)

Harc nélkül nincs győzelem,
Győzelem nélkül nincs korona.

Nyelv... Tűz...

(Jak. III: 6.)

Az ember többféle tüzet ismer. A fájdalom, öröm, lelkesedés tüzei emésztik vagy örvendeztetik a lelket. És mindegyiknek kifejezője a nyelv. A tűz a lángjában csap ki égetésre. Amíg a fa önmagát sorvasztva lassan parázslék a maga helyén, addig jótékony melege varázssal tölt el. De megtörténik, hogy megrakás után az anyag lángja kicsap. A szél kiragad egy szikrát a kéményen és pusztító tüzet gerjeszt. Tudjuk, hogy mily veszélyesek a robogó vonat mozdonyának kitoró szikrái... Egy tűz van, mely ennél is veszélyesebb. A

nyelv tüze. A szivnek szunnyadó krátereiben veszedelmes tűz rejtezik. Amikor az élet viharai megrázkódtatják, — hatalmas erővel tör fel a nyelven át, pusztító lavinaként folyva szét és megsemmisít önmaga körül sok gyenge és erős életet. Ezt talán nem egyedül csak én érzem és tudom így: Életünk mint füves legelő, vagy árnyas liget, üditett éhes és fáradtakat; mint jól művelt talaj gyümölcsözőt s virult körülötünk ezer testvér-élet. És jaj... egyszer dobban a sátáni erő, a szív mélységei megrázkódnak, izzik a nyelv, ez a rettenetes „adó“-állomás — pattog a szikra s ime lángol Isten drága kertje... pusztul és gyomol a búza... A nagyobbít idején különösen — nem tudnánk-e kérni Öt, Ki „alázatos volt és száját nem nyitotta meg“ miérettünk; Ki egyedül képes megfékezni ez örök zsarátnokot — érintse mennyei tüzével ajkunkat, hogy fehér legyen, mint a hó. Hogy méltók legyünk dicsérni Öt. Nem lévén ezután már egyikünknek sem két nyelve?...

Veronika tv.

H I R E K.

Ifjusági táborozás Budakeszin. Aug. 17—20-ig ez évben is megtartjuk ifjusági táborozásunkat. Érkezés 16-án este, elutazás 21-én reggel.

A délelőtti órák tárgyköre: „Jézus Krisztus ifjusági vágyunk teljesítője!“ A délutáni órákon: „Lelkiproblémáink az ige fényében“ tárgykörrel foglalkozunk.

Előadók lesznek előreláthatólag: Márkus J. A., Hecker Ádám és Henrik, Zimre Gyula és Tessényi Zoltán prédikátorok.

Részvételi díj 1.50 P és napi ellátás 1.80 P.

A mult években is oly áldásosak voltak ezen napok, hogy joggal remélhetjük, hogy ebben az évben is felejthetetlenek lesznek a résztvevők számára. Kedves ifjuság! Jertek minél többen, hogy csendben, testvéri közösségben felvértezzük magunkat, hogy szent harcunkban győzedelmeskedhessünk.

Kérem a testvéreket, akik részt akarnak venni a táborozáson, hogy *legkésőbb aug. 12-ére* jelentsék: Hecker Ádám Budapest, V., Felsőerdősor 5., II. 18. címre.

Imádkozzunk ezekért a napokért és várjunk sokat az Úrtól.

Hecker Henrik.

A pécsi gyülekezet július 7-én az imaterem avatási ünnepélyvel kapcsolatban ifjusági napot tartott, melyen ének, zeneszámok és szavalatok váltották fel egymást, közös ebéd és vacsorával. Ez volt az első alkalom, hogy a Katalin-utca 15 szám alatti helyiségben összejöttünk az Ur imáadására. A kis terem zsúfolásig megtelt érdeklődőkkel. Este 10 óra felé

járt az idő, mikor elszéledtünk és boldogan emlékedtünk afelett, amit az Ur tett.

Házasságra léptek július 6-án Rabb István és Kovács Anna testvéreink Somogy községben. Az ünnepségen szép számú közönség volt jelen. Az Ur közöttünk volt. A testvérek éjjel utánig együtt voltak a vacsora után és ének és imában dicsőítették az Urat. Az új párnak ezuton is az Ur gazdag áldását kívánjuk.

Ifjusági ünnepély Kaposvárott. Szép, bensőséges ünnepély keretében tartottuk meg az idei Péter Pál napi, szokásos ifjusági összejevetelt június hó 30-án, a dombóvári ifjuság és két prédikátora jelenlétében.

Délelőtt fél 10 óraker közös imaórát tartott Dobos János prédikátor tv., amelyen az Ur áldását kérte. 10 óraker istentisztelet kezdődött, amikor is Schmidt János prédikátor tv. az Ur Jézus eljövételéről tartott gyönyörű bibliamagyarázatot. Az istentiszteleten sikerrel működött közre a kaposvári ifjuság pengelős és énekkara és a dombóvári ifjusági énekkar gitárkíséréssel.

Délutáni 5 óraker zsúfolt padsorok előtt nagy, ünnepi istentiszteletet tartottunk. Az istentiszteleten két párbeszéd, több vers, ének és zeneszám gyönyörködtette a hiveket. Az ünnepély kiemelkedő pontja volt Dobos tv. fejtegetése a vak meggyógyításáról Lukács evangéliuma 18, 34—45. versei nyomán. Liebstockl Jenő kaposvári prédikátor tv. néhány mélyenszántó, imádságos mondattal világította meg az igék magyarázatait. Ezután ima következett, Dobos tv. pedig áldást mondott.

Az ünnepélyt ifjuságunk kedvelt éneke: „Krisztus ha visszajő, trónusába ül be Ő...“ zárta be.

Az ünnepélyen befolyt összeget közös elhatározással az ifjusági barakkok építésére küldjük be.

Boros Vilmos.

SZERKESZTŐI ROVAT

„A gyülekezet háztartása“ cím alatt írunk a legutolsó számunkban, legaktuálisabb kérdéseink egyikéről. Miután eddig szerkesztőségünkbe semmi hír sem érkezett arról, hogy gyülekezeteinkben hogyan gondolkodnak erről a testvérek, lehetségesnek tartjuk, hogy sokan el sem olvasták e kis cikket. Valaminek történnie kell ezirányban. Ezt különösen a prédikátorok tudják és ezért örülnénk, ha valamilyen eszmecsere indulna el e kérdés felett. Szeretném, ha nemcsak a prédikátoraink, de a testvéreink is résztvennének e kérdés megbeszélésében. Milyen lépéseket kell tennünk az önfenntartás felé? Ez a kérdés lényegileg összefügg a másikkal: Mit kell tennünk, hogy

munkánk az anyagi terhek béklyóitól megszabaduljon?

Mindjárt a fenti kérdésekkel kapcsolatban kell megemlítenem a Békeharang kiadását is. Sokan olvassák a Békeharangot anélkül, hogy néha egypár fillért fizetnének is érte. Ezúton kérjük az érdekelteket, hogy Rémay Mária tv. címére küldjék az előfizetéseket, mert akármi-lyen kevésnek is lássék az évi két pengő, mégis szükség van arra, ha a Békeharangot továbbra is kiadni akarjuk.

A *prédikátorok* őszi gyűlését Borjádön, augusztus 28 és 29-én szándékozunk megtartani. Az odautazás 27-én történne meg, úgy, hogy már 27-én, kedden este evangélizációt tarthatnánk. A prédikátorok néhány előadást készítenek elő, melyek a megbeszéléseket bevezetni lesznek hivatva. Reméljük, hogy addigra már ismét mindnyájan együtt lehetünk.

A *k. olvasóink* annak idején sajnálattal hallották, hogy Nuelsen püspök ur nyugdíjba vonulása küszöbön áll. Azóta ez most valóban megtörtént. Amíg az amerikai posta rendesen érkezett hozzánk, még kaptunk Nuelsen püspök urtól néhány levelet, amelyben végleges visszavonulását jelenti és még egyszer gyülekezeteinknek és a prédikátoroknak szívélyes üdvözlését és jókívánatait küldi. A generál-konferencia után a különböző területi-konferenciák is összejöttek. Ez utóbbiakon jelölték ki a püspökök munkaterületeiket és a mi kis munkánk főfelügyelőjévé Peele William Walter püspök urat nevezték ki. A gyülekezetek, prédikátorok és diakonisszák nevében a szuperintendens, a viszonyoknak megfelelőleg, egy rövid levélben köszöntötte az új főpásztorunkat. Reméljük, hogy e levél közben jó megérkezett a címzethez. Válaszra sajnos nem igen számíthatunk, mert a posta mostanában Amerikából hozzánk nem hoz semmit.

Melle püspök ur a konferenciánkról hazaérkezése után munkánkról egy igen szép és elismerő cikkben emlékezett meg az *Evangelisztben*. Melle püspök ur az egész munkánk folyását szívében viseli és mindnyájunknak, különösen ezen nehéz időkben is, a legjobbakat kívánja.

A *tavaszi árvizek* legjobban a nagybecskereki (petrovgrádi) gyülekezetünk házát viselte meg. Az udvarban állott melléképület teljesen összedőlt. A jugoszláviai testvérek gyűjtést rendeztek a kár helyrehozatalára és úgy bel- mint külföldön szép adományok folytak be. Sajnos, a viszonyok nem engedik meg, hogy mi is tevékenyen résztvegyünk ezen újjáépítési munkában. Szívünkön viseljük a testvérek sajnálatos helyzetét, éretjük imádkozunk a jó Atyához és talán jobb idők elérése után, adományainkkal is támogathatjuk majd őket. Közben Isten gazdag áldását kívánjuk nekik és sok meleg köszöntést küldünk hozzájuk ezúton is.

Multkori számunkban megemlékeztünk röviden néhány látogatásunkról. Az utóbbi időben nagy örömünkre szolgált a *kispesti* gyülekezet szeretete. Alighogy megkezdődött az ünnepe, az egybegyűlt testvérek az éppen gyengélkedő szuperintendensért fohászkodtak. És az Ur valóban megerősítette őt és hangját is, úgy hogy nagy örömmel szólhatott az egybegyűlt testvérekhez. Semmi sem biztosabb, mint hogy az Ur egy imádságot meghallgató Isten! Hogy azonban ezt valóban tapasztalhassuk, alázatos szívvel kell könyörögnünk. Isten nem a mi érdemeinkért hallgat meg bennünket, hanem az Ur Jézus érdemeiért és szeretetelért. A kispesti gyülekezetünkben jelenleg főképpen *Vellai* prédikátor testvér végezi a munkát és a jó Atya áldása láthatólag rajta is van. Sok szép zene és énekszám és néhány igen szívhez szóló szavaltat is hangzott el. Továbbra is áldást és sok örömet kívánunk ezen tevékeny csapatnak.

A *jugoszláviai ifjusági* munka szép eredménnyel folyik. Egész nyáron nyitva tartják a Fruska-Gora lejtőjén álló kis *ifjusági nyaralójukat*. Ezen kis nyaralót teljesen saját erejük-ből állították fel. A kis épület fából készült és teljesen megfelel a célnak. Az ifjuság kisebb csoportokban vonul be a kis házba és az ifjusági vezetők a gondozásban egymást váltják fel, ami ismét az ő számukra is kellemes változást jelent.

Szegedre is mindig örömmel megyek. Az imateremben nem szokott üres hely maradni ilyenkor. Azt gondoljuk csendben, ha nagyobb volna az imaterem, talán az sem maradna üres. Adja a jó Atya, hogy sikerüljön ezen buzgó csapatnak nemsokára az imaterem-kérdés megoldása is. Hecker prédikátor testvérnek sok önfeláldozással végzett munkája szépen termi meg gyümölcsét, úgy Szegeden, mint a környező tanyákon.

Az *utóbbi időben* a déli munkánkból bevonultak Schmidt, Liebstockl és Dobos prédikátor testvéreink. Egyelőre Szalós pécsi prédikátor vette át a munkáért a felelősséget, de mi mindnyájan, akik csak tehetjük, részt veszünk a helyettesítésben és reméljük az érdekeltektől buzgósága nem csak alább nem hagy, hanem a prédikátoruk távollétében még nagyobb odaadással fogják a munkát elvégezni. A nyári időszakban az elárvult gyülekezeteket látogatni bizonyára kedves cselekedet a jó Atya előtt is. A bevonult testvéreinket pedig biztosíthatjuk, hogy sokat gondolkunk rájuk, családjukra és gyülekezeteikre imádságainkban is.

Kiadja: Keresztyén Könyvesház korl. fel.
Szövetkezet, Budapest, VI., Felsőerdősor 5.
Felelős kiadó és szerkesztő: Tessényi János.

Nyomatott: Kultura könyvnyomdában, Kaposvárott.
Nyomdáért felel: Henczer István.